

παραγωγῆς δημιουργεῖ διὰ τὴν γεωργίαν, δύο βασικά προβλήματα: 1) τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου ποῦ ἀ-

παιτεῖται διὰ τὴν γεωργίαν, ἀξάνει μεγάλως, καὶ 2) ὁ ἀριθμὸς τῶν γεωργικῶν ἐκμεταλλεύσεων μειοῦται.

Συσχέτισις τοῦ γεωργικοῦ εἰσοδήματος

Ἡ οικονομικὴ ἀνάπτυξις, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἐπὶ τῶν τιμῶν τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς καὶ τῶν τεχνικῶν γνώσεων, θέτει τὴν γεωργίαν εἰς δυσμενῆ θέσιν ἀπὸ ἀπόψεως εἰσοδήματος, ἐν συγκρίσει μὲ ἐκεῖνο τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν κλάδων ἐξυπηρητήσεως. Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ μίαν πρόσφατον καὶ αἰφνιδίαν ἐξέλιξιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἓνα σταθερόν, μακρᾶς πνοῆς χαρακτηριστικὸν τῆς γεωργίας εἰς περίοδον οικονομικῆς ἀναπτύξεως. Πῶς ἐξηγεῖται τοῦτο; Ἡ ἀπάντησις προφανῶς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φύσεως τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς ποῦ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν γεωργίαν.

Μέγα ποσοστὸν τῶν μετακινουμένων λόγῳ τῆς οικονομικῆς ἀναπτύξεως γεωργικῶν ἐργατικῶν χειρῶν δὲν μετακινεῖται εὐκόλως. Ἡ ἰσχυρὰ προσήλωσις τῶν εἰς τὸ ἀγροτικὸν περιβάλλον ὀφείλεται εἰς πολλὰ αἴτια. Συχνότατα δὲν ὑπάρχουν δυνατότητες ἀπασχολήσεως τῶν εἰς κλάδους ἐκτὸς τῆς γεωργίας καὶ ὡς ἐκ τούτου αὐταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ παραμένουν ἐν ὑποαπασχολήσει εἰς γεωργικὰς ἐκμεταλλεύσεις, μὲ μικρὰν ἀμοιβήν. Δυνατὸν ὅμως ἐπίσης ἢ ἐν λόγῳ ἐργατικῆς τάξεως νὰ παραμῆνῃ συνδεδεμένη μὲ τὴν γεωργίαν λόγῳ προτιμῆσεως πρὸς μίαν ὀρισμένην μορφήν ἀγροτικοῦ πολιτισμοῦ, τῶν μεγάλων δαπανῶν ποῦ συνεπάγεται μία μετανάστευσις καὶ ἐπανεγκατάστασις, τῆς ἑλλείψεως τῶν ἀπαιτούμενων προϊόντων πρὸς ἀπασχόλησιν εἰς τὸν τομέα τῆς βιομηχανίας εἰς τομεῖς ἐκτὸς τῆς γεωργίας, ὡς καὶ

τῆς ἑλλείψεως δυνατοτήτων διὰ μίαν νέαν ἐπαγγελματικὴν ἐκπαιδευσίαν τῶν.

Ἐπὶ πλέον, καὶ οἱ ἄλλοι συντελεσταὶ τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς τείνουν νὰ συνδέωνται στενῶς μὲ τὴν γεωργίαν. Τὰ γεωργικὰ μηχανήματα καὶ κτίρια δυσκόλως προσφέρονται δι' ἄλλον σκοπὸν, ὅπως δὲ καὶ αἱ ἐργατικαὶ χεῖρες, παραμένουν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν γεωργίαν ὅπου τείνουν νὰ ἔχουν μίαν πλεονάζουσαν παραγωγήν, παρ' ὅλον ὅτι τὰ σχετικὰ ἔσοδα εἶναι μικρά.

Ἡ δυσμενῆς θέσις εἰς τὴν ὁποίαν συνεχῶς εὐρίσκεται ἡ γεωργία, ὅσον ἀφορᾷ τὴν σχετικὴν ἀξίαν τῆς παραγωγικότητος κατ' ἐργάτην, ἐμφαίνεται εἰς τὸν πίνακα I. Γενικῶς ἡ φυσικὴ παραγωγικότης κατὰ γεωργοεργάτην, ἐσημείωσε ταχεῖαν βελτίωσιν κατὰ τὴν παρελθούσαν δεκαετίαν. Ἐν τούτοις ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ζητήσεως γεωργικῶν προϊόντων προκύπτει ὅτι οἱ καταναλωταὶ δὲν ἀπέδωσαν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς αὐτὴν τὴν πρόσθετον παραγωγήν. Συνεπῶς ἡ ἀξία τῆς παραγωγικότητος τῆς γεωργίας, μικρὰν ἢ οὐδεμίαν ἐσημείωσε βελτίωσιν.

Δοθέντος ὅτι εἰς τὴν γεωργίαν ἐξακολουθητικῶς ὑπάρχει περίσσεια ἐργατικῶν χειρῶν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον συνεπάγεται πλεονάσματα ὀρισμένων προϊόντων, θεσπίζονται ὑπὸ τῶν διαφόρων χωρῶν μέτρα προστασίας τῶν τιμῶν, ὡς καὶ ἡ παροχὴ ἐπιχορηγήσεων, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀξίσεως τῶν εἰσοδημάτων. Τὰ μέτρα αὐτά, ἐν τούτοις, δὲν ἠῤῥξησαν τὴν ἀξίαν τῆς παραγωγικότητος τῶν γεωργικῶν ἐρ-